

want het dorpje waar we de sleutel op konden halen zou hier in de buurt moeten zijn. De weggetjes werden steeds smaller en we twijfelden eraan of we wel goed zaten. Het adres had hij ingegeven in Google Maps, maar die viel steeds uit, wat op zich raar was. Toen ik meekeek zag ik dat er geen route meer in stond en het was al een tijdje geleden dat we een huis of dorp hadden gezien.

Rick parkeerde langs de kant van de weg en probeerde via mijn mobiel uit te vogelen waar we heen moesten. Het bleek dat we de goede richting opgingen, maar de weg werd steeds smaller en het leek wel of er geen auto's overheen reden, zoveel onkruid groeide er. Na verloop van tijd kwamen we aan in een dorpje, liggend op een heuvel. Rick keek weer op Google Maps en was verbaasd dat het dorp nog steeds niet zichtbaar was, alsof het dorp niet bestond of niet ontdekt mocht worden. Het was een gehucht, waar alle straatnaambordjes en huisnummers verdwenen waren, of er nooit waren geweest. We stapten uit de auto, Rick pakte zijn fototoestel, liep wat rond en maakte foto's van dit slaapdorp dat misschien wel verlaten was. De meeste huizen hadden vervelozelijken voor de ramen en je kon zien dat het houtwerk niet echt onderhouden was.

'Hé schat, hoe vinden we in godsnaam het juiste huis, er zijn geen huisnummers en geen naambordjes. Heb jij een idee?' Rick was druk in de weer met fotograferen en hoorde me natuurlijk niet. 'Luister even, Rick, heb jij een idee hoe we het juiste huis vinden?'

Hij rukte zich los van zijn camera: 'Wat?'

Voor de derde keer herhaalde ik mijn vraag, maar toen kwam hij met een slim idee.

'Hebben we de naam van die contactpersoon? Dan kloppen we op alle deuren en roepen we die naam, maar wat een gedoe zeg.'

onderzoeken, oliedrums openmaken, of een gebouw ingaan, zonder toestemming van de eigenaar. Dat is wat me een bezorgd gevoel geeft, niet zo zeer angstig.

Bij het kleinste gebouw zie ik Rick stoppen en naar de vaten wijzen. Hij wijst opzij alsof hij wil zeggen: ze stonden eerder daar. Eerlijk gezegd weet ik niet zo goed waar ze stonden. Ik zie hem een vat openmaken en driftig gebaren dat ik moet komen.

Als ik bij de vaten kom, wijst hij op het open vat. Ik steek mijn hoofd er in en roep verbaasd: 'Krijg nou tieten, er zit iets in!'

Met onze beider hoofden in het vat zien we een pakket met flink veel plakband eromheen en zo groot als een schoenendoos. Rick pakt zijn mobiel en maakt er een foto van.

'Raar, wie legt er nu een pakket in een vat op een terrein dat verlaten is?'

'Ja, wie?' zegt hij een beetje droog. Ik reik naar het pakket om het te pakken, maar hij trekt mijn arm terug. 'Voorzichtig, joh, je weet niet wat erin zit en van wie het is,' en hij loopt naar de andere vaten en maakt ze één voor één open, maar die zijn leeg. 'Mag ik het nu gewoon even pakken en dan leggen we het terug zoals het lag, Rick, luister nou eens.' Rick klautert via een oliedrum op het gebouw ernaast, want daar is het dak wat lager dan de anderen twee gebouwen. Ik laat hem zijn gang gaan als hij dakpannen weghaalt om in het pand te kijken. Ik houd wel mijn hart vast en ben als de dood dat hij door het dak zakt en in het pand valt.

Na een poosje hoor ik: 'Ik zie niets en moet goed uitkijken dat ik er niet doorheen zak.' Hij pakt zijn mobiel en zet het lampje aan, hij schijnt naar binnen en ik zie verbazing op zijn gezicht. 'Hier staat gewoon een auto, vermoed ik, maar waarom laat je een auto verpieteren in een bouwvallig gebouw?'

Ik doe wat huishoudelijke taken en als ik de was uit de machine haal, denk ik: eerst even de was ophangen in de boomgaard en dan ga ik bij hen kijken. Ik heb niets met oude gebouwen, maar ben nu toch ook wel nieuwsgierig naar wat zij gaan vinden. Bij het gebouw aangekomen zie ik de mannen op het dak overleggen, er zijn dakpannen weggehaald en er hangen touwen over de nok van het gebouw. Ik vraag Rick: 'Waar zijn die touwen voor?'

'Dan kunnen we langs één touw naar beneden en aan het andere touw hangen we een emmer om puin omhoog te hijsen als dat de weg belemmert. Ik vind dit zo gaaf, Mir.'

'Ga maar lekker spelen, schat,' zeg ik lachend.

Ik zie Rick langzaam in het gebouw verdwijnen en ik hoor hem roepen dat het best meevalt wat hij tegenkomt. Op een gegeven moment hoor ik hem enthousiast roepen:

'Ik sta op de auto, het is een Citroën 2CV, denk ik.'

Ik zie de mannen een voor een naar beneden gaan, alleen Pierre blijft boven op het dak. Ik hoor een hoop gerommel binnen en daarna iemand schreeuwen: 'Het is inderdaad een Citroën, de 2CV 6 Charleston. Die is echt bijzonder, hier zijn er niet veel van gemaakt, geloof me maar en volgens mij komt deze auto uit de jaren tachtig.'

Ik hoor Gérard naar boven roepen: 'Pierre, we gaan nu naar de achterkant en als we de klep open hebben kom ik naar boven, dan kun jij naar beneden. Daarna kunnen we een voor een foto's maken, want in deze kleine ruimte kan dat echt niet met zijn allen.'

En... dan gebeurt er iets en ik hoor gegil, niet van opwinding meer van schrik of angst, ik kan het niet thuis brengen. Pierre zie ik zich voorover in het gat buigen en vragen wat er aan de hand is, maar hij krijgt geen reactie.